

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ**ԳԻՄԱԿ՝ ԱԿՆՈՅԻ ՓՈԽԱՐԷՆ**

Ակնոցը

այսօր իր լիազորութիւնները

վստահած է դիմակին:

Ակնոցով աշխարհը

այլ էր... հիմա միայն

խօսիլս չի գար —

աչքերս են որ կը տեսնեն,

կը զգան, յաճախ ալ՝

կը թքնեն:

Ես կը սիրեմ

ակնոցիս գոյնը —

կապոյտ է, իմ ամենէն սիրելի երանգը:

Թերեւս խաղաղութեան

պատկերացումներու հետ ձուլուած է:

Դիմակն այսօր

մէկով աւելցած է.

եղած են շատ դիմակներ

մարդոց դէմքերուն վրայ,

այսօր մէկ մըն ալ աւելցաւ՝

տեսնենք՝ նո՞յնն է, թէ աւելի թունդ:

Տեսնենք՝ աշխատող

մարմինը

ինչպէ՞ս կը շնչէ

հղփացած կեցուածքով.

ես հաստատ չեմ կրնար երեւակայել,

շունչս պիտի կտրուի... կը կարծեմ:

Դիմակը ինչպէ՞ս

կը կրեն...

— ինչպէս միշտ՝ առանց ամօթի...

Ակնոցը թափանցիկ է,

իսկ դիմակը կը ծածկէ

ակնոցի

իրական կերպարը,

որովհետեւ այդպէս է միշտ եղած,

այդպէս է ձեռնտու:

ՎՈՎԱ ԱՐՁՈՒՄԱՆԵԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

* * *

Մոխիրը կը խառնուի
արեւին.

Գիշե՞ր, ցերե՞կ...

Երկուքն ալ

տարօրինակ են:

Աչքերը դարձեալ

սահմանապահներ են —

Զինուորս դողալ չի գիտեր,

հողի ու երկնքի հետ կը շնչէ:

Օրը նորէն կը սպասէ,

Օրը նորէն կը տանի,

Օրը յաճախ դատարկ է:

Պայթումի ձայնին տակ օդը կը պարէ,

Այդ օդը դարձեալ մենք կը շնչենք

ու նորէն կը դառնանք ան (զինուոր),

ու նորէն կը դառնանք ՄԵՆՔ:

Ձեռքդ տուր,

նկարդ մի՛ սեւցներ, երկիրք,

Դեռ խաղաղութիւն պիտի նուիրեն

զինուորները քեզ, մեզ ու բոլորին:

ՎՈՎԱ ԱՐՁՈՒՄԱՆԵԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

* * *

Ամէն անգամ դանդաղ սահող ցուրտը
ինձի կը յիշեցնէ անշար պատմութիւն մը
փողոցներէն մէկուն մասին,
ուր միշտ վերջին հանդիպումները կ'ըլլան,
եւ գրեթէ երբեք օծանելիքի հոտ չես գտներ:

Քիչ մը անդին անկարեկից ժպիտներ կը նշմարուին
աւտոբուսներու ապակիներէն,
անհեթեթ, փշոտ,
փշրուած աչքերով ժպիտներ:
Ինչ տխուր է այս ամէնը փոքրիկ քաղաքի մը մէջ,
ուր գիրքերը երբեմն իրենց հեղինակները կը գտնեն...

Ամէն անգամ կը լռէ
սահմանափակ ժամանակով
պտտող այս մոլորակը,
երբ կը հարցնեմ՝
ո՞ւր հեռացած է ան...

ՎՈՎԱ ԱՐՁՈՒՄԱՆԵԱՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

* * *

Կ'անձրեւես,
 Կ'անձրեւես նորէն,
 չես հեռանար, ինչպէս սովորաբար կ'ընեն մեծ քաղաքի բնակիչները,
 բայց չես խոստանար նաեւ մնալ, ինչպէս քչերուն տրուած է:

Քաղաքին մէջ պտտող փոշին դուրս կու գայ
 առանց անձրեւանոց...
 Թերեւս տեսած ես անոր պատռուած կիսաշրջագգեստը,
 որուն վրայ կը ննջեն մարդիկ,
 տխուր մարդիկ,
 տխուր սրտեր,
 տխուր արեւներ:

Հիմա հերթական աշունը կը պտտի մեր երկրին մէջ
 առանց գրահաբաճկոն...
 Թերեւս տեսած ես տուն վերադարձողներուն ծիծաղը,
 որմէ ետք կեանքը կ'երջանկանայ,
 եւ գիրքերու միջեւ շորցած ծաղիկները
 չեն երթար հողաթումբերուն մօտ:

Թերեւս դուն տեսած ես երջանկութիւնը,
 որ յաճախ տունէն դուրս կու գայ
 ու այլեւս չի վերադառնար,
 որքան ալ ոստիկանութիւնը կը փնտռէ
 եւ անուժ է գտնելու:

Թերեւս դուն,
 թերեւս դուն գիտես
 ինչու այս անձրեւը այսքան երկար կը մաղէ
 իմ տակաւին չորցած աչքերուս վերեւ:

Դանդաղ ու քաղցր աշուն մը յայտնուած է հիմա քաղաքին մէջ,
 դանդաղ քալող ու քաղցր շուն մըն է,
 որ կը հոտոտէ կօշիկներս:

Թերեւս գիտես՝
 այս անգամ ո՞վ հեռացած է քաղաքէն...

ՎՈՎԱ ԱՐՋՈՒՄԱՆԵԱՆ